

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/106/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711207451
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6711207451.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a členov senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci navrhovateľa G.. P. Q., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom O. XX, XXX XX O., proti odporcovi Kultúrne centrum a Múzeum Andreja Sládkoviča v Krupine, so sídlom Sládkovičova 9, 963 01 Krupina, právne zastúpenému JUDr. Elou Kockovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Hontianske Nemce 406, 962 65 Hontianske Nemce, o určenie neplatnosti výpovede a náhradu mzdy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 8C/89/2011 - 92 zo dňa 07. 02. 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“, resp. „prvostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 07. 02. 2012 návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby súd určil, že výpoveď, ktorá mu bola daná odporcom listom zo dňa 28. 01. 2011 je neplatná a aby zaviazal odporcu k povinnosti zaplatiť mu náhradu mzdy za dobu od 01. 04. 2011 až do času, kedy mu bude umožnené pokračovať v práci, zamietol (prvý výrok). Zároveň vo výroku rozsudku konštatoval, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia osobitným uznesením (druhý výrok).

V úvodnej časti odôvodnenia rozhodnutia okresný súd konštatoval, že navrhovateľ odôvodnil návrh tým, že u odporcu pracoval na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01. 02. 2010 ako marketingový manažér s tým, že dňa 28. 01. 2011 mu žalovaná organizácia na pracovisku doručila výpoveď z pracovného pomeru podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce s odôvodnením, že došlo k zmene organizačného poriadku a k zrušeniu jeho funkcie. Vzhľadom na to, že bol členom revíznej komisie, teda členom príslušného odborového orgánu, zamestnávateľ musí mať na skončenie pracovného pomeru v zmysle § 240 ods. 8 Zákonníka práce súhlas zástupcov zamestnancov. Pri prerokovaní skončenia jeho pracovného pomeru na zasadnutí závodného výboru základnej organizácie Slovenského odborového zväzu verejnej správy a kultúry dňa 28. 01. 2011 uvedený potrebný súhlas zamestnávateľovi neudelili. Napriek tomu mu žalovaná organizácia výpoveď doručila s konštatovaním, že zamestnávateľ nemá možnosť ho ďalej zamestnávať. Listom zo dňa 28. 01. 2011 oznámil žalovanej organizácii, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnávala. Toto oznámenie opakovane aj listom zo dňa 30. 03. 2011. Na základe týchto skutočností považuje výpoveď za neplatnú a preto žiadal, aby súd jeho návrhu vyhovel.

Okresný súd ďalej v odôvodnení rozhodnutia zhrnul výpovede účastníkov konania a konkrétne špecifikoval vykonané dôkazy a z nich zistené skutočnosti. Následne citoval konkrétne ustanovenia zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení zmien a doplnkov - ďalej len „Zákonník práce“ alebo „ZP“ (§ 13 ods. 2, § 15, § 38 ods. 1a 4, § 63 ods. 1 písm. b/, § 63 ods. 2 písm. a/ a b/, § 74, § 77, § 230 ods. 1, § 240 ods. 8 a 9).

Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný a preto ho zamietol. V súvislosti s argumentáciou navrhovateľa v prvom rade konštatoval, že navrhovateľ ako člen revíznej komisie nebol členom orgánu, ktorý požíva ochranu podľa § 240 ods. 8 a 9 Zákonníka práce.

Ďalej poukázal na to, že sa zameril na vyriešenie otázok, ktoré boli v konaní namietané a ktoré boli sporné. Prvým sporným aspektom bolo vyriešenie otázky, či predmetná výpoveď bola navrhovateľovi doručená v súlade s § 38 ZP, pretože jeho právna zástupkyňa v priebehu konania tvrdila, že výpoveď navrhovateľovi nebola doručená v súlade s uvedeným ustanovením. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že s týmto tvrdením „nemôže súhlasiť z toho dôvodu, že samotné poukazovanie právnej zástupkyne je rozporné s konaním a vyjadrovaním sa samotného navrhovateľa, v ktorom si sám navrhovateľ rozporuje a to v tom, že na pojednávaní konanom dňa 08. 11. 2011 uvádza, že dňa 28. 01. 2011 za ním riaditeľ ani svedkovia, t.j. M. P. a O. Y. neboli. Toto jeho tvrdenie je v rozpore aj s jeho samotným tvrdením, čo sa týka doručovania výpovede a to hneď v rámci podania svojho návrhu, kde na strane 2 pod bodom 2 uvádza, že dňa 28. 01. 2011 mu odporca na pracovisku doručil výpoveď z pracovného pomeru, a taktiež toto jeho tvrdenie si vzájomne odporuje aj v listoch adresovaných odporcovi zo dňa 28. 01. 2011 a 30. 01. 2011, kde opätovne doslovne uvádza, že dňa 28. 01. 2011 mu ako zamestnancovi odporcu bola doručená výpoveď z pracovného pomeru. Teda súd uvedené tvrdenie navrhovateľa, že mu výpoveď nebola doručená, považuje len za zavádzajúce a ničím nepodložené. Doručovanie uvedenej výpovede zároveň potvrdili aj svedkovia a to jednak riaditeľ odporcu U. Y. a taktiež O. Y. a M. P., ktoré boli pri odovzdávaní tejto výpovede v kancelárii navrhovateľa.“

V súvislosti s námietkou navrhovateľa, respektíve jeho pôvodnej právnej zástupkyne, že odborová organizácia nemala pri prerokovaní skončenia jeho pracovného pomeru potrebné podklady okresný súd uviedol, že toto tvrdenie sa navrhovateľovi nepodarilo preukázať, pričom v tejto súvislosti poukázal na konkrétne dôkazy preukazujúce opak. Zároveň uviedol, že mal taktiež „preukázané, že aj rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene bolo prijaté v súlade so zákonom, čo potvrdil listinný dôkaz zo dňa 19. 01. 2011 pod názvom «Rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene prijatej v súlade s ustanovením § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce» s tým, že k uvedenému bola doložená aj organizačná štruktúra, ako aj Dodatok k organizačnému poriadku, z ktorého vyplýva, že uvedenou zmenou organizačnej štruktúry dochádza k zániku funkcie marketingového manažéra.“

V súvislosti s argumentom navrhovateľa, že predmetná výpoveď, ktorá mu bola daná odporcom je neplatná z dôvodu, že so strany odporcu (zamestnávateľa) nebola splnená ponuková povinnosť v zmysle § 63 ods. 2 písm. ZP okresný súd uviedol, že odporca nemal žiadne voľné pracovné miesto a od doby, ako dal navrhovateľovi výpoveď neprijal žiadneho nového pracovníka. V tejto súvislosti poukázal na listinný dôkaz (č.l. 55 spisu), ktorý si navrhovateľ, respektíve jeho pôvodná právna zástupkyňa nesprávne vyložili tak, že u odporcu bolo v dobe výpovede voľné jedno pracovné miesto.

V závere odôvodnenia rozhodnutia okresný súd uviedol, že „zo strany odporcu boli pri výpovedi, ktorá bola daná navrhovateľovi, dodržané všetky zákonné ustanovenia a uvedená výpoveď bola v celom rozsahu platná, pričom nebolo v možnostiach odporcu, aby navrhovateľa naďalej zamestnával (§ 240 ods. 9 Zákonníka práce), a nie je to ani možné spravodlivo požadovať.“ Z uvedených dôvodov preto návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal navrhovateľ (prostredníctvom pôvodnej právnej zástupkyne) v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a jeho návrhu v celom rozsahu vyhovel a odporcovi uložil povinnosť nahradiť mu trovy konania.

V odôvodnení odvolania poukázal na ustanovenie § 61 ods. 1 druhá veta ZP, z ktorého vyplýva, že výpoveď musí byť písomná a doručená, inak je neplatná. Má za to, že doručenie písomného vypracovania výpovede zamestnávateľa musí byť preukázané zamestnávateľom. Uviedol, že na pojednávaní sa vyjadril k doručovaniu výpovede a že sa mylne domnieval, že samotné prerokovanie dôvodov výpovede s ním dňa 28. 01. 2011 sa považuje aj za doručenie výpovede. Preto vo svojich podaniach adresovaných zamestnávateľovi ohľadne trvania na existencii svojho pracovného pomeru uviedol, že mu bola výpoveď doručená. Opak je však pravdou a písomné vypracovanie výpovede mu nebolo doručené na rokovaní dňa 28. 01. 2011 o 13,15 hod., ani neskôr v jeho kancelárii. Prvostupňový súd neodstránil rozpory vo výpovediach svedkov P.Y., O. Y. a M. v P.. Pokiaľ ide o rukou napísaný záznam o pokuse osobne doručiť výpoveď nachádzajúci sa na opačnej strane listu, na ktorom sa nachádza písomné vypracovanie výpovede, toto sa javí ako nepresvedčivý, nehodnoverný a ako dodatočne a účelovo vyprodukovaný listinný dôkaz.

Ďalej navrhovateľ poukázal na ustanovenie § 74 ZP v znení platnom v dobe výpovede, z ktorého vyplýva, že výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa bol zamestnávateľ

povinný vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov, inak je neplatná. V tejto súvislosti namietal, že prvostupňový súd sa dostatočne nevysporiadal s rozpornými výpoveďami svedkov ohľadom prerokovania výpovede príslušným odborovým orgánom. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že príslušný odborový orgán predmetnú výpoveď prerokovával na dvakrát, pričom potrebné podklady od zamestnávateľa mal k dispozícii až na druhom rokovaní. Prvostupňovým súdom nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností zistené v akej časovej postupnosti nasledovali rokovania príslušného odborového orgánu, rokovanie zamestnávateľa s ním (navrhovateľom), a údajné doručovanie výpovede v jeho kancelárii. Nie je vylúčené, že príslušný odborový orgán mal pri svojom prerokovaní výpovede potrebné doklady až po tom, ako sa uskutočnilo rokovanie zamestnávateľa s ním (navrhovateľom), prípadne aj sporné dodatočné odovzdávanie výpovede, t. j. nie vopred.

Navrhovateľ okrem toho uviedol, že pri danom výpovednom dôvode (§ 63 ods. 1 písm. b/ ZP) musí byť zamestnávateľom splnená hmotnoprávna podmienka výpovede podľa § 63 ods. 2 ZP, a to ponuka inej vhodnej práce. V súdnom spore je zamestnávateľ povinný preukázať, že nemá voľné pracovné miesto. V tejto súvislosti poukázal na listinný dôkaz - list riaditeľa KCaMAS U. Y. zo dňa 19. 01. 2011, v ktorom navrhuje „neobsadiť voľné pracovné miesto“ samostatného referenta na Oddelení kultúrno-komunitných aktivít, pričom pracovné povinnosti prislúchajúce tejto funkcii mali byť presunuté na iných zamestnancov. Nenavrhovalo sa tu zrušenie tohto existujúceho pracovného miesta. Podľa tohto listinného dôkazu v čase dania výpovede 28.01.2011 mohol mať zamestnávateľ minimálne 1 pracovné miesto voľné, a to miesto samostatného referenta na Oddelení kultúrno-komunitných aktivít.

Navrhovateľ ďalej spochybnil i odporcom predložený listinný dôkaz - písomne rozhodnutie zamestnávateľa (odporcu) o organizačnej zmene podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP zo dňa 19. 01. 2011, pretože odporca tento dôkaz neoznačil vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu na začatie konania a súdu ho predložil až po tom, ako boli z jeho strany kladené otázky týkajúce sa voľného pracovného miesta. Preto v tomto kontexte sa tento dôkaz javí ako nepresvedčivý, nehodnoverný a ako dodatočne a účelovo vyprodukovaný.

V závere odôvodnenia odvolania navrhovateľ konštatoval, že prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odporca (prostredníctvom právnej zástupkyne) v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za správne. Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav veci a vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť mu trovy konania, predstavujúce trovy právneho zastúpenia.

Podrobne reagoval na argumenty a na námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní.

V súvislosti s tvrdením navrhovateľa, že mu predmetná výpoveď dňa 28. 01. 2011 nebola doručená, uviedol, že v konaní bolo výpoveďou jeho štatutárneho zástupcu i svedeckými výpoveďami preukázané, že predmetná výpoveď bola navrhovateľovi doručovaná na pracovisku riaditeľom zamestnávateľa (odporcu) za prítomnosti dvoch svedkov, ktorí potvrdili svojím podpisom odmietnutie navrhovateľa prevziať výpoveď. Takýto postup pri osobnom doručovaní výpovede Zákonník práce nevyžaduje, avšak zamestnávateľ ho zvolil z opatrnosti a preto, aby doručenie výpovede vedel na súde dôveryhodne preukázať.

Pokiaľ navrhovateľ spochybnil (i) jeho (odporcove) rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene argumentujúc tým, že ho nepredložil hneď pri svojom písomnom vyjadrení k návrhu na začatie konania, tak v tejto súvislosti odporca poukázal na obsah návrhu (žaloby), kde navrhovateľ nespochybňoval skutočnosť, že mu zamestnávateľ doručil výpoveď, respektíve, že neprijal organizačnou zmenou. V žalobe poukazoval len na skutočnosť, že závodný výbor príslušnej odborovej organizácie neudelil k skončeniu jeho pracovného pomeru súhlas. Keďže doručenie výpovede, ako aj prijatá organizačná zmena nebola navrhovateľom v žalobe spochybňovaná a to ani následne v začiatkoch konania, nebol dôvod, aby sa bránil uvedeným smerom. Uvedený listinný dôkaz mal však pri sebe na pojednávaní od začiatku a predložil ho až na výzvu súdu.

Odporca ďalej uviedol, že „nerozumie námietkam navrhovateľa, keď sa mu zdá zarážajúce a neštandardné, že záznam o doručovaní výpovede nie je súčasťou záznamu z prerokovania skončenia pracovného pomeru.“ V tejto súvislosti uviedol, že ako zamestnávateľ „postupoval štandardným spôsobom. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by to tak malo byť a vôbec nič na tom nie je neštandardné, ak si zamestnávateľ záznam pripraví a písomne vyhotoví vopred ...“

V súvislosti s argumentáciou navrhovateľa týkajúcou sa prerokovania jeho výpovede v závodnom výbore odborovej organizácie odporca uviedol, že „nie je v rozpore so zákonom, že závodný výbor prerokovával skončenie pracovného pomeru navrhovateľa v daný deň dvakrát. Zamestnávateľ nezodpovedá za spôsob a právnu vybavenosť členov odborového orgánu, ani za postup, ktorý si odborový orgán pri prerokovaní zvolil.“ Následne podrobne popísal ako prebiehalo prerokovanie výpovede navrhovateľa v závodnom výbore odborovej organizácie. Skutočnosť, že závodný výbor mal pri prerokovaní skončenia pracovného pomeru navrhovateľa aj vypracovanú výpoveď jednoznačne potvrdili dve svedkyne a ani svedok PhDr. D. túto skutočnosť nevyvrátil, len uviedol, že sa už presne na tieto okolnosti nepamätá. Aj časový sled spojený s prerokovaním výpovede v závodnom výbore a následné doručovanie výpovede bolo jasne potvrdené. Potvrdil ho zástupca zamestnávateľa, ako aj všetci svedkovia. Všetci traja potvrdili, že výpoveď bola najskôr prerokovaná na závodnom výbore a až následne doručovaná navrhovateľovi. On (odporca) teda pri skončení pracovného pomeru s navrhovateľom dodržal postup uvedený v § 74 Zákonníka práce.

Rovnako dodržal i postup podľa § 63 ods. 2 ZP. Poukázal na to, že ako zamestnávateľ v čase skončenia pracovného pomeru navrhovateľa nemal pre neho inú vhodnú prácu. O tejto skutočnosti ho oboznámil v rámci pohovoru s riaditeľom a následne pri prerokovaní skončenia pracovného pomeru. Uviedol, že „prijal rozhodnutie o organizačnej zmene na základe ktorého rušil dve pracovné miesta. Jedno miesto sa tykalo navrhovateľa - marketingový manager alebo manažér a druhé pracovné miesto samostatný referent oddelenia kultúro-komunitných aktivít. Toto pracovné miesto v čase prijatia rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene nebolo obsadené, ale keďže ho neplánoval ani obsadiť, uvedeným rozhodnutím ho zrušil. V rozpore s uvedeným nie je ani list riaditeľa zo dňa 19. 01. 2011 adresovaný primátorovi mesta, na ktorý poukazuje navrhovateľ. V liste označenom ako predloženie návrhu úsporných opatrení rozpočtovej organizácii KCaMAS v Krupine, sú v odseku «Návrh na zníženie počtu zamestnancov» uvedené dve pozície, marketingový manažér a neobsadenie voľného pracovného miesta po zamestnancovi na pozícii odborný referent - vedúci kina a kultúrnych aktivít v počte 1 zamestnanec. Riaditeľ len takýmto spôsobom bližšie označil primátorovi mesta pracovnú pozíciu, ktorú navrhol zrušiť a ktorú aj následne po schválení primátorom mesta zrušil, rovnako ako pracovné miesto navrhovateľa. Takže v čase skončenia pracovného pomeru neexistovalo ďalšie voľné vhodné pracovné miesto, ktoré by mohol zamestnávateľ zamestnancovi ponúknuť. Od skončenia pracovného pomeru zamestnávateľ do dnešného dňa ani neprijal nového zamestnanca.“

Na základe podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších právnych predpisov - ďalej len „O.s.p.“), vec prejednal v medziach daných odvolaním, v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s použitím § 156 ods. 3 O.s.p., a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Po oboznámení sa s obsahom spisu a okresným súdom vykonanými dôkazmi odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p.) sa v zásade stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p.) preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty navrhovateľa uvedené v odvolaní.

Ako bolo uvedené, navrhovateľ v odvolaní namietal, že písomné vypracovanie výpovede mu nebolo doručené ani na rokovaní dňa 28. 01. 2011 a ani neskôr, teda inak povedané, že mu predmetná výpoveď nebola doručená. Toto tvrdenie prezentované navrhovateľom v odvolaní považuje odvolací súd za tendenčné a účelové, pretože sám v žalobe explicitne konštatoval, že „Dňa 28. 1. 2011 mi žalovaná

organizácia na pracovisku doručila výpoveď z pracovného pomeru ...“. Skutočnosť, že mu dňa 28. 01. 2011 bola doručená výpoveď z pracovného pomeru opakovane konštatoval aj vo svojich podaniach adresovaných odporcovi, formálne označených ako „Oznámenie o trvaní na ďalšom zamestnávaní“ zo dňa 28. 01. 2011 (č.l. 25 spisu) a zo dňa 30. 03. 2011 (č.l. 26 spisu). Okrem toho, skutočnosť že mu písomná výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 28. 01. 2011 bola toho istého dňa doručovaná na jeho pracovisku a že ju odmietol prijať vyplýva jednak z výpovede štatutárneho zástupcu - riaditeľa odporcu a výpovede svedkýň, ktoré boli osobne prítomné pri doručovaní výpovede, a v konečnom dôsledku i z rukou písaného záznamu nachádzajúceho sa na druhej strane písomnej výpovede (č.l. 52 p.v. spisu). Preto argumentácia navrhovateľa, že sa mylne domnieval, že samotné prerokovanie dôvodov výpovede s ním dňa 28. 01. 2011 sa považuje aj za doručenie výpovede, vzhľadom na uvedené okolnosti neobstojí. Predmetnú výpoveď teda možno (podľa § 38 ods. 4 ZP) považovať za doručenú navrhovateľovi dňom 28. 01. 2011.

Odvolačný súd sa nestotožňuje ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, týkajúcou sa prerokovanie jeho výpovede v závodnom výbore odborovej organizácie. Z vykonaného dokazovania síce vyplýva, že závodný výbor odborovej organizácie odporcu riešil prerokovanie skončenia pracovného pomeru navrhovateľa dňa 28. 01. 2011 na dvoch zasadnutiach, pričom podkladom k výpovedi odporcu bola zápisnica z druhého zasadnutia, avšak táto skutočnosť sama osebe nemá žiadny priamy vplyv na predmetnú výpoveď. Podľa v tej dobe platného znenia ustanovenia § 74 ZP bolo pre platnosť výpovede podstatné, aby výpoveď bola prerokovaná vopred, čo v konaní bolo svedeckými výpoveďami preukázané. Rovnako bolo v konaní preukázané, že pri druhom zasadnutí závodného výboru odborovej organizácie mal tento k dispozícii (okrem iných materiálov) i predmetnú výpoveď.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal, že odporca si nespĺnil hmotnoprávnu podmienku daného výpovedného dôvodu a neponúkol mu inú vhodnú prácu (§ 63 ods. 2 ZP), tak v tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že odporca (ako zamestnávateľ) v konaní preukázal, že v čase výpovede nemal pre navrhovateľa inú vhodnú prácu. Vyplýva to jednak z Rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene zo dňa 19. 01. 2011 (č.l. 76 spisu), ale i z Dodatku č. 1 k organizačnému poriadku zo dňa 24. 01. 2011 podpísaného štatutárnym zástupcom - riaditeľom odporcu a primátorom mesta Krupina (č.l. 78 - 79 spisu) a taktiež z Organizačnej štruktúry kultúrneho centra a múzea A. Sládkoviča v Krupine (č.l. 80 spisu), a v konečnom dôsledku nepriamo i z listu odporcu adresovaného primátorovi mesta Krupina zo dňa 19. 01. 2011 (č.l. 55 - 56 spisu).

Ako bolo uvedené, navrhovateľ v odvolaní spochybnil Rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene zo dňa 19. 01. 2011 (č.l. 76 spisu) s poukazom na to, že odporca tento dokument (dôkaz) neoznačil vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu na začatie konania a súdu ho predložil až po tom, ako boli z jeho strany kladené otázky týkajúce sa voľného pracovného miesta. Z uvedeného dôvodu sa mu preto tento dokument (dôkaz) javí ako nepresvedčivý, nehodnoverný a ako dodatočne a účelovo vyprodukovaný. V súvislosti s touto námietkou navrhovateľa sa odvolací súd plne stotožňuje s argumentáciou odporcu uvedenou vo vyjadrení k odvolaniu, že vzhľadom na obsah a zdôvodnenie návrhu (žaloby) nebolo potrebné, aby vo vyjadrení k návrhu poukázal na tento dokument (dôkaz), resp. aby ho k tomuto vyjadreniu pripojil. Potreba predložiť ho súdu vznikla až vtedy, keď navrhovateľ začal spochybňovať prijatie organizačnej zmeny u odporcu. Skutočnosť, že k predloženiu tohto dokumentu (dôkazu) došlo zo strany odporcu až v priebehu konania, vzhľadom na uvedené okolnosti sama o sebe nespôsobuje jeho nehodnovernosť, ani nepreukazuje, že bol vyprodukovaný dodatočne a účelovo.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Len pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že navrhovateľ doručil odvolaciemu súdu dňa 03. 05. 2013 podanie formálne označené ako „Ing. Miloš Vaňo c/a Kultúrne Centrum a Múzeum Andreja Sládkoviča v Krupine - odvolanie“, ku ktorému pripojil Zápisnicu o konfrontácii medzi svedkami spísanú na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície vo Zvolene dňa 20. 12. 2012 (č.l. 133 - 137 spisu). Z uvedenej zápisnice o konfrontácii medzi ním (navrhovateľom) a štatutárnym zástupcom - riaditeľom odporcu malo podľa vyjadrenia navrhovateľa vyplývať, že „v čase dania výpovede platila organizačná štruktúra a organizačný poriadok, podľa ktorých na oddelení kultúrno- komunitných aktivít existovalo pracovné miesto odborného referenta.“ Odvolací súd však konštatuje, že pre toto (občianskoprávne) konanie je uvedená zápisnica nepoužiteľná, pretože sa v nej operuje s tromi verziami organizačného poriadku (verzie A, B a C), pričom žiadna z uvedených verzií nebola k zápisnici pripojená a teda nie je zjavné, ktorá verzia organizačnej štruktúry a organizačného poriadku mala preukázať, že „na oddelení kultúrno- komunitných aktivít existovalo pracovné miesto odborného referenta.“

Podľa § 224 ods. 4 O.s.p., „Ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3, o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.“

Pretože v tomto prípade okresný súd rozhodol, že v súlade s ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p. o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, odvolací súd o trovách tohto odvolacieho konania podľa vyššie citovaného ustanovenia § 224 ods. 4 O.s.p. nerozhodoval a rozhodne o nich prvostupňový súd.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.